

3235

Fröken Agnes.

Fröken Agnes uti dystra drömmar går,

Uti nattens tystnad ingen ro hon får,

Fästän rummet fin^t och hon i siden klädd,

Hennes sömn den flyr ifrån en spetspydd bädd.

Uti nobla kretsar uppå bal och fest,

stackars Agnes måste vara med som gäst.

Hon spelar sjunger, men dock ingen ser,

att hjärtat lider stfasän munnen ler.

Uti ensamheten en tår på kinden rann,

hvarför blef jag icke fattig född som han.

Att vara glad och fattig hvilken härlig lott,

mot att rik och fridlös bo på gyllne slott.

Torparsonen Gustaf honom ej glömma kan,

sex år har flyktat sedan han försvann.

Ej ett ord till afsked! Skriv endast på denna sida! Ej en enda blick

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

kanske han hvilar i den tysta graf.

Eller har han stupat i en strid så het,
uti nöd och armod, o, hvem vet, hvem vet,
eller har han glömt den lilla flickan som,
till hemligt möte honom ofta kom.

Så hon satt i kvällens tysta aftomstund,
när som hennes fader kom på hennes rum.
"Ack min kära Agnes nu din fader gläd
och om några ~~dag~~ veckor dig i bruddräkt kläd!"

Grefve Reinhold var här en dag på strand,
Han anhöll då om din väna hand,
han är rik och mäktig, bildad och förnäm,
han blifver dig en värdig vän."

Hon svimmar fort men fattar sedan mod:

"Visst är ni för mig en fader god,

Skriv endast på denna sida!

förlåt mig dock, jag mig ej gifta vill
och aldrig höra Grefve Reinhold till.

Grefve Reinhold ej mitt hjärta vinna kan,
för penningar säljer jag ej min hand,
ty lycka ej uti guldet fanns
och smärtan gömmes under flärd och glans!

"Oförskända barn ropar fadern vred,
skall du ej som andra lyda tidens sed.
Det är ej för snart din frökentid tar slut,
och det är din plikt att lyda utan prut!"

"Det är min plikt att lyda känslans röst,
en annan vän har jag uti mitt bröst.
Befall mig gärna, jag i döden går
för den jag älskat sen min barndomsår!"

Så hon satt i kvällens tysta ensamhet

Skriv endast på denna sida!

den stid ^W hon stred endast själf hon vet,
men innan fågeln bådard morgonstund
hon klädd och färdig står i faderns rum.

Hon stammade: "Min fader tack, förlåt,
Förlåt att jag ej binda kan min själ, Förlåt.
Förlåt den sorg, som jag nu vållar er.
Förlåt. Förlåt men vi ses ej mer.

Jag reser nu till ett främmande land,
där ett vänligt öde nog om mig tar hand.
Jag reser dit, dit vännen rest förut,
Kanske att min frökentid där tar slut.

Farväl min gamla, kära, stolta borg,
Hvars murar endast gömma kval och sorg.
Farväl i salar och du gamla lind,
en hälsning sänder jag med himlens vind!"

Hon kastar sig i vattnet frisk och sund,
uppå Gustaf tänker hon i samma stund.

Hennes själ har flyktat, ja till himlen opp
och ur vattnet drages hennes döda kropp.

Efter en handskriften visbok tillhörande fru Ellen Olsson, före-
ständerinna på V. Sallerups komnugård, Eslöv.

Denna visa var mycket populär förr, jag har ofta i min barndom
hört jungfrurna sjunga den.

Kärleksvisa.

Uppå dig har jag tänkt med ett uppriktigt sinn^a
och ett hjärta af renaste gull,
Men jag såg på dina ögon och kag hörde af din mun,
att af hjärtat du falsker är mot mig.

Minns du ej första gång då vi talades vid,
hvilka löftesrika ord du mig gaf,
men en gång skall han komma, han som vet och ser allt,
du skall straffas af skaparens hand.

Liksom dufvan i lunden jag kände mig så glad,
när vänskapen mellan oss stod.

Men nu liknar jag den vid ett affallet löf
och i ådrorna steltnar mitt blod.

~~Rosenröd är din kind och din purpurroda mun,
och ett hjärta af falskhet du bär~~

Rosenröd är din mun och ~~perle~~ din kind

och ett hjärta af falskhet du bär.

Flicka dig vill jag likna vid en fläktande vind,

ty du vet ej hvem du skall hålla kär.

Skall vi då ej träffas mer,

Gå till grafven och när mitt~~x~~ stoft uti jorden myllas ner.

när du däruppå ser faller tårarna ner

och du skall ~~mer~~ gå gläder därifrån.

Men nu så slutar jag min sång,

och så bjuder dig farväl, och så räcker dig min hederliga hand.

Se nu jag flickan skådat har ifrån början och till slut,

sista raden jag tecknar här mitt namn.

Och har någon lust att veta hvem visan diktat har,

så hafver det en skånsker husar.

Si utaf flickor lefver han uti sällhetensland

Johan Linder är hans hederliga namn.

Skriv endast på denna sida!

Det var en dag.

Det var en dag då jag förlovad~~xm~~ var,
det var så sent så sent, vid juletid,
jag aldrig haft så roligt någon gång,
jag dansade hela natten lång.

Min flicka var den vackraste i byn,
hennes hy var vit, så vit som bara snö,
på kvarje kind hon bar en ros så röd,
som var så röd så röd som en georgin.

Min flicka var ju endast sjutton år,
hon stod just i sin blomstringsår,
jag var ju icke mycket äldre jag,
men kärleken den växte dag från dag.

Men jag nu skall resa hem en gång,
för att gifta mig med ~~lilla~~ min lilla vän,
men där blef ändring äfven denna gång
Skriv endast på denna sida!

där kom ett bref med svart försegling på.

Ni kan väl tro jag då ledsen blef,
när som jag bröt och läste det
när brefvet innebar den hälsningen
att lilla vännen vilar i sin graf.

Såväl denna som kärleksvisan äro hämtade ur fru Ellen Olssons
visbok, men var hon fått dem ifrån vet jag ej.